

at man veed et bedre at søge, naar man først er kommen ud af det. Altsaa for mit personlige Vedkommende vil jeg ikke beklage mig, thi at en Mand ved en saadan Leilighed hører meget, som man ellers ikke saar at høre, er jo selvfølgelig, og det gjør jo ikke saa stort, at Folk f. Ex. raabe: Har de Plads til ham i Horsens Tugthus — det hørte jeg nemlig blive raabt. Ja, det kan jo altid være uhyggeligt nok at høre Horsens Tugthus blive nævnt, endnu mere i denne Tid, hvor det har faaet en saa styg Klang, at det maa krybe i En, naar man hører Nogen raabe: Har de Plads til ham i Horsens Tugthus, men dette og lignende Ting, som jeg ogsaa hørte, dør man jo ikke af, og naar man først er ude derover, har man et Karakterbillede af et saadant Selskabs Opførsel, som man i længere Tid fører med sig. Forvrigt antager jeg, at det ogsaa set fra Politiets Standpunkt havde været bedre, om det ved en saadan midlertidig Anholdelse havde anvendt en mere hensynsfuld Fremgangsmaade, end den, der blev brugt paa dette Sted. Jeg slutter altsaa fra mig selv til, hvorledes det har kunnet gaa Andre, og naar jeg gjør det, siger jeg kun, at jeg med stor Beklagelse har set den Fremgangsmaade, der blev brugt. Forvrigt vil jo en nærmere Undersøgelse lede til et endnu klarere Syn paa Sagen.

Jeg skal følge Sagen noget længere. Efter denne Affære væltede jo først Bladene en hel Del urimelige Ting ud iblandt Folk, hvoraf en stor Del jo snart viste sig at være fuldstændig Konfession; men saa meget er ganske vist, at over hele Landet gav disse Meddelelser Indtrykket af, at der her forelaa en alvorlig og en kritisk Situation. Det viste sig ogsaa snart, at der fra den høitærede Justitsministers Side blev overdraget en Undersøgelsesdommer, en Kommissionsdommer, hvad det nu kaldes, at foretage en Undersøgelse i den Anledning. Jeg finder det nu meget rimeligt, at dette skete, jeg ventede det ligefrem, og var det ikke sket paa den Maade, vilde det sandsynligvis være blevet nødvendigt at søge det fremmet paa anden Maade. Der er imidlertid Noget, som jeg finder underligt i den Maade, hvorpaa den høitærede Justitsminister har taget denne Sag. Jeg finder det, som sagt, rimeligt, at der blev nedsat en Kommission, og jeg formoder, at Kommissionsdommeren — det er

jo kun en enkelt Mand — ogsaa har det Hverv at undersøge Politiets og den fungerende Politikommandants Forhold; men det er efter min Mening ikke nok, at han i Almindelighed har det Hverv, thi jeg mener, at der her vilde være en ganske særlig Anledning for den høitærede Justitsminister til ganske særlig at søge Politiets og Politimyndighedernes Forhold oplyste, ikke fordi jeg vil lægge en stærkere Last paa Politiet, end hvad Oplysninger, Erklæringer og Forklaringer gaa ud paa, det er ikke min Mening, men fordi jeg mener, at det er et meget, meget vigtigere Spørgsmaal, hvorledes Politistyrken i det Hele taget anvendes og ledes, end hvorledes evile Folk opføre sig. Det er selvfølgelig det vigtigste, at Alt undersøges; men det er dog ganske vist, at det har en langt større Næstevide og Betydning, og at er langt mindre Feil griber mere forstyrrende ind i Statsforholdene, naar den begaas fra Politiets eller dets Kommandants Side, end naar den begaas fra anden Side. Jeg for mit Vedkommende vilde følt mig tilfreds, hvis den høitærede Justitsminister havde givet Kommissionsdommeren et saadant Tilhold, og det netop for at hævede Politiets Autoritet, saa at dette Forhold kunde blive ganske særlig draget frem til Belysning, at han altsaa havde udrustet ham med en ganske særlig Forpligtelse i saa Henseende. Jeg tror, at dette set fra et aldeles upartist Standpunkt er et meget berettiget Ønske. Det, jeg udtaler, er ikke noget Ønske om nogen Afstraffelse eller nogen Hævn over Nogen, men det er kun et Ønske om at faae hævdet Politiets og dets Kommandants Autoritet, og hvor der har fundet Overtagelse Sted, da strax at undersøge dette Forhold meget nøie og meget strængt. Den høitærede Justitsminister kan maaske sige, at der ikke for ham er klaget over Politiet og dets Kommandant. Jeg vil dertil sige, at det kan gjerne være, at der ikke direkte er klaget, men den høitærede Justitsminister pleier jo ikke at behøve saa lang en Ende af en Traad for at faae fat paa den, og Bladene have i alt Fald tilstrækkelig draget dette Spørgsmaal frem. Hvis man nu vil indvende derimod, at den høitærede Justitsminister ikke tror de Blade, der udgaa fra den Side, hvortil jeg f. Ex. hører, saa vil jeg dertil svare, at jeg jo dog nok alligevel vil haabe, at han tror i det